

Estem exagerant

Jordi Oriola

Avui he fet diverses classes i no he rebut cap amenaça, ni cap agressió, ni cap falta de respecte (de fet, en deu anys de docència mai m'han amenaçat o agredit). Tot i que sí que avui hi ha hagut, repetidament, alumnes que parlaven a classe i els he hagut de cridar l'atenció (cosa que no els ha agradat), però m'han fet cas i hem seguit les classes amb normalitat.

Crec que avui, com en els altres dies, els alumnes han après forces coses amb mi. Us escric això, que no surt de la normalitat, perquè penso que s'està donant una imatge distorsionada de la realitat, com si fets puntuals fossin freqüents en una situació desbordada i insostenible.

Aquestes fets (amenaces o agressions) a professors o a alumnes, que han sortit a la premsa i d'altres que no han sortit, passen de tant en tant. No representa una anomalia perquè també es donen en altres àmbits de la societat, però s'han de valorar com a inacceptables i no s'han d'estalviar mesures per tal de posar-hi remei. És a dir, que no fa falta que fem veure que són habituals per justificar la necessitat de solucions.

El que sí que s'aprecia en els alumnes és una tendència a la disminució del respecte envers els altres (a imatge i semblança de la societat), tot i que es mantenen, en general, força respectuosos. I també s'hi observa, en general, una disminució de la seva capacitat de tolerància a la frustració dels seus desitjos, per tant seria convenient que, els pares que no ho fan, possessin límits als seus fills i treballessin amb ells la manera d'integrar emocionalment el que poden fer o no fer amb aquests límits.

Havent dit això, també és honest reconèixer que hi ha professors cremats per diverses causes a qui se'ls fa molt feixuc el dia a dia exigent i gens fàcil de l'educació i tenen tendència a la queixa envers els alumnes. Desitjarien (i qui no?) que els alumnes estiguessin callats tota l'estona, que mostressin interès per totes les matèries independentment de les seves motivacions personals o de la manera d'ensenyar del professor, que resignadament acceptessin qualsevol indicació dels professors -sensata o no-, etc...).

Però aquest serien alumnes d'una altre planeta. Els nostres alumnes són fills d'una societat que vol ser democràtica, per tant, discutiran les decisions que trobin injustes, però en general les acceptaran finalment si se'ls argumenten les coses; a més els nostres alumnes són fills d'una societat capitalista amb moltes desigualtats socials i un consumisme desmesurat, per tant, molts dels pares ho tenen difícil laboralment, per arribar a final de més i per pagar la hipoteca, per tant això els alumnes ho acusaran.

Un detall més, els programes educatius que hem de seguir als centres no ens permeten tenir en compte, encara, tot l'aiguabarreig emocional que els nostres alumnes tenen dins seu (complexes, timideses, separacions dels seus pares, desavinences amb amics, les explosions hormonals, les expectatives dels pares, la publicitat manipuladora, l'estimulació exacerbada dels mitjans de comunicació, la cultura del no-esforç, etc...).

Sabent que els alumnes tenen tants conflictes emocionals irresolts dins seu, encara trobo sorprenent que mostrin tant d'interès pels àtoms, els electrons, els ions i tota la química que els ensenyo.

23:23 L'ESCALA, 10/11/2006|LA CONVIVÈNCIA A LES AULES, EXPLICADA PELS PROFESSORS

Agressivitat manifesta

M. L.

En primer lloc vull deixar molt clar que com a mare de dos fills en edat escolar, primària i secundària, i com a professora d'idioma, observo cada dia l'agressivitat manifesta a les aules, d'alumnes, de pares, però també d'alguns educadors. La violència, sigui del signe que sigui o on sigui que es manifesti, és absolutament deplorable i no es pot tolerar.

Personalment vaig tenir una horrible experiència en relació amb un capítol d'agressivitat que va protagonitzar el meu fill a secundària. Afortunadament no va agredir físicament la seva professora, però va carregar contra el seu cotxe, que el va ratllar. El meu fill, que fins a aquell moment no havia presentat mai cap comportament agressiu --cosa que no l'excusa de la gravetat--, segons les seves paraules es va sentir desemparat i impotent davant d'una situació de ràbia contra la seva professora, i en lloc d'optar pel diàleg, va optar per la violència. Havia passat més d'un mes i mig del lamentable fet i jo sense tenir ni idea que sospitaven del meu fill a causa de la ratllada d'un cotxe, i segons sembla ho estaven investigant... No em van citar, vaig ser jo que vaig demanar una entrevista amb la professora per solucionar els problemes que els enfrontaven, i una vegada exposades les meves preocupacions, el cap d'estudis --present en l'entrevista-- em va deixar anar a boca de canó la sospita que el meu fill havia ratllat aquell cotxe i que ho hauria de confessar.

Es poden imaginar la meua indignació i també el meu desconcert. Descobria la ràbia descontrolada del meu fill, que amb la pressió va acabar confessant, i em quedava sense parla, no només per com era de deplorable l'acció, sinó també pel tracte que vaig rebre del cap d'estudis. La meua consternació i desemparament anaven en augment, veia la cara de ràbia i l'agressivitat del cap d'estudis contra el meu fill, però també contra mi. El va tractar de mentider --és veritat que ho era--, em va dir que era dolent, molt dolent, que jo no tenia ni idea de qui tenia a casa, que no m'adonava de res... Vaja, que em vaig sentir tan malament com podia sentir-me després de descobrir una faceta obscura del meu fill, però també per l'absoluta falta de sensibilitat del responsable dels estudis d'un centre escolar que em va abordar a boca de canó, totalment desprevinguda de l'atac, i em va deixar anar tota la seva ràbia com si jo fos la delinqüent.

La professora va acabar calmant la situació al percebre el meu desemparament, i després de les meves més sinceres excuses i les del meu fill, i la reparació de la falta, tot va acabar bé per al noi: la relació amb la seva professora ara és bona, encara que ell només vol perdre de vista el cap d'estudis. El resultat d'aquesta experiència és que intento fer més bé la meua feina de mare, perquè sóc responsable del seu comportament, d'estar més atenta als senyals, que continuo insistint al meu fill que el diàleg és

l'únic que pot solucionar les coses. Però ¿qui parla amb els educadors perquè no manifestin la seva ràbia i insatisfaccions amb els nois? No tots són delinqüents en potència. ¿Qui ens ajuda i ens protegeix a nosaltres, els pares, d'atacs psicològics com el que jo vaig patir? Em pregunto de vegades quina hauria estat la resposta d'un pare agressiu davant d'aquesta actitud. Possiblement hauria reaccionat amb la mateixa intensitat o pitjor. Això és un cercle viciós del qual és difícil sortir si no entonem un *mea culpa* col·lectiu. La prepotència, la violència, la insensibilitat, la falta de comprensió, n'engendra més. No només hem d'interceptar les faltes, sinó que hem de buscar les causes profundes d'aquests comportaments i intentar trobar una solució efectiva per a tothom. Es tracta de compartir més i d'enfrontar-nos menys.

02:30 BARCELONA, 9/11/2006 | LA CONVIVÈNCIA A LES AULES, EXPLICADA PELS PROFESSORS

Violència a les aules

Herminio Avilés Rodríguez

Ara resulta que els sindicats de l'ensenyament (els que han de vetllar pels interessos dels docents) estan d'acord amb les associacions de pares i amb les autoritats educatives sobre la qüestió que la violència a les aules són fets aïllats; diuen que no és que hagi augmentat, sinó que ara s'aireja més. Seria com dir –encara que la comparació no sigui adequada– que la violència domèstica no és més gran als nostres dies, sinó que les víctimes s'atreveixen a denunciar-la.

M'agradaria que hi hagués una pàgina web on els docents, al finalitzar cada dia la jornada, poguessin desfogar-s'explicant les gràcies dels seus alumnes o dels pares. Estic segur que més d'un es posaria les mans al cap. El que passaria és que, igual que moltes dones maltractades, els professors no s'atrevirien a denunciar els casos.

Tenim uns sindicats vergonyosos. Sembla que hi siguin per estalviar-se estar a les aules. Ara vénen eleccions sindicals, i em temo que molts docents s'abstrindran

17/11/2006 17:18 H LA CONVIVÈNCIA A LES AULES, EXPLICADA PELS PROFESSORS

Les tasques de l'escola

ANNA LUNA

PREMIÀ DE MAR

Avui és dijous a la tarda i he pogut dinar a casa perquè aquesta tarda no he de tornar a l'escola (de moment és l'única cosa positiva que li he trobat a la sisena hora). Per això, després de dinar, m'he posat a veure la tele, TV-3, *El Club*, més concretament. Avui resulta que parlaven de l'alimentació, els problemes de l'obesitat i de l'anorèxia. Escolto atentament i, no falla: per variar, l'única manera (o la més eficaç) d'afrontar aquest gravíssim problema és que ens n'ocupem a l'escola. Francament, potser que comencem a parlar seriosament i deixem d'escoltar-nos la veu per pur plaer.

Educació de tota mena

Resulta que, actualment, a l'escola un curs del Parvulari inverteix un matí per anar tots plegats al dentista, cal controlar la salut de la boca dels petits. Cal també invertir el temps necessari perquè vacunin contra l'hepatitis, en tres sessions, els alumnes de sisè. No oblidem la inversió de temps en educació sexual; en educació vial; en ensenyar a raspallar-se les dents; cordar-se les sabates; fer servir la cullera, la forquilla i el ganivet; en acceptar tot tipus d'aliments, és a dir, aprendre a menjar fruita, verdura, llegum i peix (perquè a casa no hi ha manera, diuen els pares); etcètera, etcètera, etcètera.

La responsabilitat familiar

Jo no sé quina és l'experiència personal dels professionals que demanen a l'escola tot això. Jo, el que puc explicar, és que aquests tipus d'aprenentatges els vaig fer a casa meua, els meus pares n'eren responsables. A l'escola s'ha d'aprendre a aprendre, a entendre i a ser entès, a comptar i a calcular, a satisfer la curiositat, s'ha de descobrir com aconseguir tot tipus d'informació, s'ha de treballar quina funció té cada tipus d'aliment en la nostra salut i, sobretot, a l'escola s'ha d'aprendre a conviure, a ser amic, company, aprenent i ajudant; a l'escola s'ha de descobrir què vol dir viure en societat, cal preparar-se per ser un bon ciutadà, cal enriquir-se per aconseguir ser una gran persona, ser feliç i capaç de fer feliç els altres. Si us plau, cadascú la seva feina.

17/11/2006 22:05 H LA CONVIVÈNCIA A LES AULES EXPLICADA PELS PROFESSORS

La conflictivitat va per barris

F. JAVIER SÁEZ

GRANOLLERS

És veritat, la conflictivitat existeix, és real, és diària, és intensa i crema.

Cadascú parla de la fira segons li va. I això és el que crec que passa en aquests moments sobre aquest tema de la convivència a les aules. Per sort per als uns i per desgràcia per als altres, no tots els professors estan exposats a les mateixes situacions de risc quan es tracta de viure problemes a l'aula.

Diversos nivells de conflictivitat al mateix centre

Hi ha el professor experimentat, amb anys de docència al mateix centre, que s'ha anat situant i que escull en part grups, nivells, càrrecs, etcètera, i el professor interí o substitut, sense experiència, acabat d'arribar, amb poques opcions per escollir nivells, grups... Hi ha també nivells educatius de baixa conflictivitat (batxillerats) i també nivells d'alta tensió (primer, segon i tercer d'ESO). Hi ha grups comuns que fàcilment poden passar dels 30 alumnes (la ràtio en batxillerat està en 35) i grups flexibles, de modalitat, variables, d'optatives, etcètera, que poden ser de fins a tres o quatre persones. He expressat situacions extremes però no per això menys reals.

En un mateix institut conviuen aquests diferents tipus de professors. Els realment exposats a la conflictivitat perquè cada hora de classe afronten situacions permanents d'indisciplina i els que viuen en una situació idíl·lica que ells mateixos s'han anat muntant a poc a poc (ha augmentat considerablement el nombre de professors que ha optat per la mitja jornada, almenys al meu institut) i que no veuen un alumne problemàtic ni en les guàrdies.

Un sistema basat en la reincidència

Al mateix temps, els RRI (normativa interna de l'institut) basen la seva operativitat en la reincidència. Malgrat que s'estableix una diferència entre faltes greus i lleus, en la pràctica, totes són iguals. I el que compta és la quantitat. Al meu institut el nombre clau són cinc. És a dir fins que l'alumne no acumula cinc faltes no comença a passar res. Com el carnet per punts però a la inversa.

Amb aquest tipus de normativa, si hi ets, com es diu en primera línia de batalla, no tens manera de treure't la conflictivitat de sobre en cap moment. Estàs atrapat en una situació sense sortida. Si poses les faltes corresponents a les situacions d'indisciplina que es van produint mentre desenvolupes la teva activitat docent et guanyaràs fama de targeter i fins i tot els teus companys i l'equip directiu corresponent pensaran que ets incompetent. (En tots els instituts hi ha qui presumeix que ell no posa mai cap falta). Si no poses aquestes faltes i busques solucions imaginatives intentant esmorteir els problemes a base de paciència i reflexió tens moltes probabilitats d'acabar a casa descansant per una temporada.

Proposta de treball coordinat

La solució hauria de venir del treball coordinat dels equips docents però... A secundària estan molt mal vistes les reunions setmanals de nivell. Molt mal vistes i molt poc promogudes. Es porta més que cadascú se solucioni els seus problemes. És molt complicat treballar de forma coordinada i prendre mesures conjuntes.

Així que, és veritat, la conflictivitat existeix, és real, és diària, és intensa i crema.